

12-то и въ 14-то и сега въ 19-то, той изражава една мысль на народность, основанъ за славенското богослуженіе. Страшны сѣ были потрясеніята въ срѣдъ които е коченясвало (вцепѣвало ся) съзнаніето на този народъ и пакъ тази мысль възниквала е като фениксъ отъ пепелището на народното достояніе.

Отъ врѣмето на възобладаваніето на христіанството, неговата исторія е редъ испытни, всрѣдъ които тази завѣтна мысль го е спасавала отъ съвършенно исчезнуваніе.

Тѣй, въ 9-то и 10-то столѣтіе въ лицето на своитѣ прѣдставители той ся явява силенъ неинъ двигателъ и създава за себе си и за другитѣ славенскы народы паметници достойны за изучваніе.

Отъ свършеніето на 10-то до кждѣ крайтъ на 12-то столѣтіе подъ гнетѣтъ на Византиѣ, която бѣ поставила Българіѣ поприще на разореніе отъ монополи и нападенія отъ кочующитѣ народы — той, сирѣчь Българскыйтъ народъ спази паметъта за Славенското богослуженіе, като у-